

HỒI THỨ MỘT TRĂM HAI MƯƠI CHÍN
TRONG TÙ ĐƯỜNG CỬ HÀNH HÔN LỄ

Đoàn người đi gần tới nơi. Mọi người trong xe nhìn ra thấy một lũ nhà quê, tay cầm cuốc, cầm thuổng, toàn là đồ dùng của nhà nông. Người đi trước lớn tiếng la :

- Thằng lỏi đó đây rồi !

Vì Tiểu Bảo nhìn kỹ lại thì người này chính là Ngô Lập Thân

Gã tự hỏi :

- Bọn chúng hoá trang làm hương nông, không hiểu họ định làm khó dễ thằng lỏi thối tha này bằng cách nào ?

Đoàn người đi quanh chỗ xe lớn đứng lại cản đường.

Ngô Lập Thân trở vào mặt Trịnh Khắc Sảng lên tiếng thoá mạ :

- Tặc tiểu tử ! Đêm qua ngươi làm chó ăn vụng bột ở Trương gia trang rồi bây giờ muốn chuồn đi cho hết nợ chằng ?

Trịnh Khắc Sảng tức giận quát hỏi :

- Ngươi nói cái gì mà Trương gia trang với Lý gia trang ? Ngươi có đuôi mắt trâu mà không nhìn rõ, dám nói nhăng, nói càn ?

Ngô Lập Thân la lên :

- Hay lắm ! Tê ra vị cô nương ở Lý gia trang cũng bị mi lừa gạt. Thế là chính mi cũng tự cung xưng. Con bà nó ! Tên tiểu tặc tử.

Bọn gia nhân ở Trịnh phủ đồng thanh quát :

- Vị này là công tử của chúng ta. Ngươi đừng có nhận lầm mà ăn càn nói rõ.

Ngô Lập Thân dắt cô gái nhà quê chừng 17,18 tuổi lại gần. Lão trở vào mặt Trịnh Khắc Sảng hỏi:

-Ngươi nhận kỹ coi có đúng gã này không ?

Vì Tiểu Bảo thấy cô gái quê này tóc vàng lơ thơ, răng nanh lòi ra ngoài, cặp mắt đỏ như lửa, tướng mạo xấu xa coi chẳng thuận mắt chút nào.

Gã cho là Ngô Lập Thân đã bỏ tiền ra mượn cô đến để đóng kịch, thì không khỏi cười thầm trong bụng.

Lại nghe cô gái quê mồm năm miệng mười đáp :

- Chính gã rồi ! chính gã rồi ! Không sai chút nào. Đêm qua gã vào phòng tiểu nữ làm trò...đê tiện bỉ ổi!... trời ơi !... Thật là xấu xa !... Trời ơi ! Hu hu...

Nguyên Ngô Lập Thân đứng đằng sau đâm vào lưng cô một cái. Cô đau quá vừa khóc vừa nói, rồi sau nghẹn ngào không thốt ra lời được nữa.

Một tên nông phu khác lên tiếng quát :

- Mi làm nhục em gái lão gia. Con mẹ nó ! Lão gia quyết liều mạng với mi.

Người nói câu này chính là đệ tử của Ngô Lập Thân tên gọi Ngao Bưu.

Vì Tiểu Bảo coi kỹ những người trong Mộc Vương phủ thấy có năm, sáu tên chàng đã quen mặt. Gã không thấy Lưu Nhất Chu ở trong đám này liền biết là Ngô Lập Thân đã lựa người rồi mới đưa tới đây. Bọn chúng toàn là những người thiện cảm với gã, hay ít ra chẳng có hiềm khích gì, để cơ quan khỏi bị bại lộ.

A Kha ngó thấy cô gái quê này diện mạo cực kỳ xấu xa quê kệch; cô không tin Trịnh Khắc Đẳng lại có hành động sàm sỡ với ả; cô lại chứng kiến những bằng cớ xác thực.

Cô tự hỏi :

- Bọn nông dân này vốn không thù oán gì Trịnh công tử thì họ vu oan cho y làm chi ?

Bất giác cô đâm ra bán tín bán nghi.

Vì Tiểu Bảo chau mày nói :

- Trịnh công tử làm thế này thì ra y hiểu sắc quá. Đã đến kỹ viện chơi gái điểm thì thôi. Sao y còn đi... đi ... Trời ơi ! Cô gái quê này xấu lắm ! Ớu thư ! Chắc bọn họ nhận lầm người . Chẳng lẽ Trịnh công tử lại... suồng sã cả với ả ?

A Kha đáp :

- Phải rồi ! Nhất định họ nhận lầm người .

Lại nghe Ngô Lập Thân nhìn cô gái quê hỏi dồn :

- Có đúng thẳng lời này không ? Nói lạ đi ! Nói lạ đi ! Việc gì người phải sợ gã ? Thằng lời này đã làm gì người?...

Cô gái quê móc trong bọc ra một đĩnh bạc lớn đáp :

Gã cho tiểu nữ cái này và bảo tiểu nữ nghe theo... lời gã. Gã còn bảo ở Đài Loan tới đây. Gia gia gã là một vị vương gia gì đó. Gã khoe trong nhà gã vàng chất như non, bạc cao như núi. Còn nữa. Còn nhiều nữa ...

A Kha nghe tới đây thét lên một tiếng :

- úi chao !

Cô nghĩ thầm :

- Cô gái quê này ngây thơ chất phác, đã chẳng biết trời biết đất gì thì làm sao mà bịa chuyện được ? Đúng Trịnh Khắc Đẳng đã làm chuyện tồi bại rồi!

Cô nghĩ tới đây trong lòng đau khổ vô cùng !

Bọn gia nhân ở Trịnh phủ nghe cô nói vậy cũng đều tin là thực, liền cả tiếng lấp liếm :

- Tránh ra ! Tránh ra ! Người đã lấy bạc của người ta là thuận tình rồi, còn gì rắc rối nữa ? Biết điều thì tránh ra, đừng cản đường bọn ta.

Bọn chúng bụng bảo dạ :

- Người dân quê mùa thì làm gì có bạc nén lớn đến trăm lượng. Dù có thì họ cũng cất kín, chứ chẳng khi nào đem theo bên mình. Đúng là công tử đã cho cô ả.

Ngao Bưu gầm lên :

- Không được ! không được ! Em gái ta đã thất thân với mi thì rồi đây còn lấy ai được nữa ? Nhất định mi phải lấy y làm vợ. Mi mau mau theo ta về nhà làm lễ bái đường thành hôn.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Sau khi thành thân mi đưa y về Đài Loan để bái kiến song thân mi. Em gái ta là con nhà lương thiện tử tế, chứ đâu phải hạng dê hèn ? Chẳng lẽ người đem bạc để mua tấm thân trong trắng của y ?

Rồi gã quay lại hỏi cô gái :

- Gã đưa đỉnh bạc trăm lượng cho người bảo để làm gì ?

Cô gái đáp :

- Y bảo... y bảo làm sinh lễ gì đó... Y còn nói kêu người đến làm mai hỏi tiểu muội làm vợ y rồi đưa về Vương phủ, làm đến... nhất phẩm phu nhân gì đó...

Ngao Bưu nói :

- Thế thì phải rồi. Mi không theo em gái ta về làm lễ thành hôn mà toan bỏ đi ư ? đâu có chuyện dễ dàng thế được ? Biết điều thì theo chúng ta về nhà lệ đi !

Trịnh Khắc Sảng tức giận đến cực độ, bụng bảo dạ :

- Phên này ta đến Trung Nguyên gặp toàn chuyện xúi quẩy. Thật là : rỗng hăm đầm nông thâm giốn mặt, hổ xuống bình nguyên bị chó lòn. Cả mấy tên dân dã quê mùa chẳng hiểu từ đâu cũng tìm đến sinh chuyện rắc rối.

Hắn vung roi ngựa quất xuống đầu Ngao Bưu.

Ngao Bưu rú lên một tiếng :

- Ủi chao !

Rồi hai tay ôm đầu nhả lăn xuống ngựa, nằm cuộn tho lo giãy giữa mấy cái rồi không nhúc nhích nữa.

Bọn hương nông la làng :

- Chết người rồi ! Hắn đánh chết người rồi !

Rồi hắn quất ngựa toan chạy trốn.

Đột nhiên một tên hương nông nhảy vọt lên không xông về phía Trịnh Khắc Sảng.

Trịnh Khắc Sảng xoay tay phóng quyền nhắm đấm vào ngực y.

Người kia hạ mình xuống phía sau yên ngựa của Trịnh Khắc Đẳng. Y thò tay qua nách hắt nắm lấy cổ.

Chiêu này kêu bằng "Tà phê nghịch lân" trong cầm nã thủ pháp mà người kia sử một cách tuyệt diệu. Thủ pháp y rất mau lẹ, miệng lại lớn tiếng la :

- A Tam ! A Cầu ! mau lại giúp ta! Ta... ta bị hắt đánh đau quá ! Trời ơi !
Thằng lỏi này đánh chết người . Nó đánh chết ta rồi !

Trịnh Khắc Đẳng toàn thân mềm nhũn không cử động được nữa.

Bọn gia nhân trong Trịnh phủ rút binh khí ra xông lại.

Lần này quần hào ở Mộc Vương phủ tuy ít người nhưng đều là những tay bản lĩnh cao cường. Chúng vung thủ cước lên đánh loạn xạ ngẫu.

Bọn gia nhân trong Trịnh phủ một số đã bị thương liền bị đẩy lui.

Người hương nông kia ôm lấy Trịnh Khắc Đẳng từ trên lưng ngựa lăn xuống đất. Y lớn tiếng gọi :

- A Hoa ! Người mau giữ lấy thằng chồng, đừng để hắt chạy trốn.

Cô thôn nữ cười đáp :

- Hắt không trốn thoát được đâu.

Rồi cô nhảy vọt lại ôm khư khư lấy Trịnh Khắc Đẳng.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới nhìn rõ cô thôn nữ là trai giả gái. Thảo nào người cô xấu quá. Dĩ nhiên đây cũng là một nhân vật ở Mộc Vương phủ.

Cô thôn nữ giả cũng thi triển cầm nã thủ pháp ôm ghì lấy Trịnh Khắc Đẳng.

A Kha hốt hoảng la lên :

- Sư phụ ! Sư phụ ! bọn chúng bắt giữ Trịnh công tử rồi. Làm thế nào bây giờ ?

Cửu Nạn lắc đầu đáp :

- Trịnh công tử hành động không được đoan chính. Nay y có người giáo huấn không phải là chuyện vô ích. Ta chắc bọn hương nông kia không làm tổn hại đến tính mạng y đâu.

Bà nằm trong xe tĩnh dưỡng, chỉ nghe tiếng người huyên náo bên ngoài chứ chẳng nhìn rõ quần hào ở Mộc Vương phủ động thủ tình hình ra sao, không thì bà chỉ ngó qua thân pháp của họ cũng hiểu ngay đây là hạng người nào .

A Kha nói :

- Bọn hương nông này dường như đều am hiểu võ công.

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

- Võ công thì họ chẳng có gì đáng kể, nhưng sức lực chúng quả nhiên không phải tầm thường.

Bỗng thấy Ngao Bưu đang nằm dưới đất lồm cồm ngồi dậy lên :

- Con mẹ nó ! Xuyết nữa thì thằng lỏi kia đánh chết lão gia.

Một tên hương nông cười hỏi :

- Ông bạn là đại cữu tử, sao lại xưng là lão gia ?

Ngao Bưu liền chữa lại :

- Phải rồi ! Ta là đại cữu tử của gã. Giữ tên tiểu tử đó lại. Đại cữu tử chưa chết thì không bắt gã phải đền mạng!

Y dừng lại một chút rồi tiếp :

- Hoa muội ! Muội muội đã có chỗ gửi thân trọn đời, vậy phải giữ lấy gã đưa về bãi đồng làm lễ thành thân.

Bọn hương nông hoan hô ầm ỹ, lớn tiếng reo :

- Ha ha ! Có rượu uống. Phên này lại được uống rượu mừng đám cưới.

Rồi dắt hết ngựa của Trịnh phủ lại, đỡ Trịnh Khắc Đẳng lên yên, theo đường cũ đông tuốt.

Bọn gia nhân ở Trịnh phủ vừa la ó vừa rượt theo. Nhưng toán người kia chạy đã xa rồi mà bọn này đi bộ thì còn đuổi kịp thế nào được ?

Vì Tiểu Bảo cười hỏi :

- Trịnh công tử đến đây lấy vợ là tuyệt diệu. Vì nơi đây kêu bằng Cao gia trang ?

A Kha trong lòng vừa kinh hãi, vừa tức giận, trong lòng cô chẳng có chủ ý gì, liền buột miệng hỏi lại :

- Nơi đây kêu bằng Cao gia trang ư ?

Vì Tiểu Bảo đáp :

- Phải rồi ! Trong truyện Tây Du Ký có một hồi sách "Cao gia trang Bát Giới chiêu thân"

A Kha biết gã nói móc, tức mình xẵng giọng :

- Người mới là Trư Bát Giới.

Cô uất hận không nhìn được bất giác đứng tựa gốc cây bên đường mà khóc oà lên.

Vì Tiểu Bảo hỏi móc :

- Sư thư ơi ! Trình công tử lấy vợ là việc vui mừng, sao sư thư lại khóc ?

A Kha toan cất tiếng thoá mạ, nhưng cô lại nghĩ :

- Tên tiểu quỷ này thần thông quảng đại. Chỉ còn cách năn nỉ gã viện trợ mới cứu được Trình công tử về.

Cô vừa khóc vừa nói :

- Sư đệ ơi ! Người nghĩ cách nào để cứu Trình công tử thoát nạn đi !

Vì Tiểu Bảo giương mắt lên, làm bộ kinh ngạc hỏi :

- Sư thư bảo tiểu đệ đi cứu y thoát hiểm ư ? Y có nguy hiểm gì đâu ? Y không đánh chết người dĩ nhiên chẳng phải đền mạng.

A Kha khẽ thở dài đáp :

- Hỡi ơi ! Người không nghe thấy ư ? Bọn chúng bức bách y đi bái đường làm lễ thành thân với cô gái quê đó rồi.

Vì Tiểu Bảo cười nói :

- Bái đường thành thân là việc vui mừng chứ !

Gã hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Tiểu đệ chỉ mong được báỉ đường thành thân với sư thư. Đáng tiếc là sư thư không chịu.

A Kha lườm gã đáp :

- Người ta đang rầu muốn chết mà ngươi còn nói chuyện nhảm tai. Từ nay ta không thèm nhìn nhĩi tới ngươi nữa cho ngươi coi.

Vĩ Tiểu Bảo nói :

- Sư phụ đã bảo : Trĩnh công tử có nhĩng hành vi bất chính, để y nĩm mùi đau khổ là có lợi cho y. Huống chi việc báỉ đường thành thân lại không phải là việc đau khổ, e rằng Trĩnh công tử còn khoan khoái nữa là khác. Nếu không thế thì sao đêm qua y lại đến kiĩm vị cô nương kia để làm ầu ?

A Kha nghe Vĩ Tiểu Bảo nhắc tới sư phụ, cô không biết đáp thế nào. Cô tức giận giậm chân nói :

- Chỉ có người mới tính chuyện làm ầu.

Hôm ấy dọc đường A Kha cố ý làm cho cuộc hành trĩnh chậm trĩ lại. Lúc ăn lót dạ cô cầm dao đâm voà đuôi lừa. Con vật bị quẻ chân bước thấp bước cao chuệch choạng, đi rất chậm.

Xe đi chừng được hơn hai mươi dặm thì đến một toà thì trấn phải dừng lại nghỉ ngơi.

Vĩ Tiểu Bảo đã biết trước đêm nay A Kha nhất định đi cứu viện Trĩnh Khắc ễng. Ăn cơm tối xong, gã chờ cho mọi người trong khách điếm đi nghỉ cả rồi, liền xuống tàu ngựa, nằm lẫn trên đống cỏ để ngủ.

Quả nhiên chưa đến canh một, gã nghe tiếng bước chân xào xạc. Một bóng đen vào tàu dắt ngựa ra.

Vĩ Tiểu Bảo khĩ la lên :

- Có người lấy trộm ngựa !

Người đó chính là A Kha. Cô nghe tiếng hô, xoay mình toan chạy trốn, nhưng cô nhận ra thanh âm Vĩ Tiểu Bảo, liền hỏi :

- Tiểu Bảo ! Ngươi đấy ư ?

Vĩ Tiểu Bảo cười đáp :

- Dĩ nhiên là tiểu đệ.

A Kha hỏi

- Người vào đây làm chi ?

Vì Tiểu Bảo cười đáp :

- Kể sơn nhân này thần cơ diệu toán, biết trước đêm này có người ăn trộm ngựa, nên xuống đây rình bắt kẻ trộm.

A Kha tặc lưỡi rồi năn nỉ :

- Tiểu Bảo ! Ta yêu cầu người cùng đi với ta... để cứu y trở về.

Vì Tiểu Bảo nghe tiếng cô năn nỉ bằng một giọng thánh thót, bất giác gãi bủn rủn cả người .

Gã cười hỏi :

- Nếu tiểu đệ cứu được y thì sư thư ban thưởng cho cái gì ?

A Kha đáp :

- Người muốn điều chi ta cũng...

Cô toan nói : Người muốn điều chi ta cũng nghe theo, nhưng cô nghĩ ngay tới :

- Tên tiểu quỷ này nhất định đòi lấy ta thì ta nghe theo thế nào được ?

Cô nghĩ tới đây liền dừng lại không nói nữa, rồi cô đổi giọng :

- Người... Người chỉ nghĩ cách khinh nhờn ta, chứ không chịu chân tâm giúp ta.

Dứt lời, cô bùng mặt thút thít khóc.

A Kha khóc đây là chuyện thật chứ không phải giả dối. Có điều (???...)hạnh nên cô tủi thân, chứ chẳng phải cô uốn éo Vì Tiểu Bảo .

Vì Tiểu Bảo thấy cô khóc lóc, lòng gã mềm nhũn ra. Gã thở dài đáp :

- Được rồi ! Được rồi ! tiểu đệ đi với sư thư là xong.

A Kha mừng rỡ, ghen ngào nói :

- Tạ... tạ ơn sư đệ.

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Sư thư bất tất phải cảm ơn tiểu đệ. Có điều tiểu đệ không biết Cao gia trang ở đâu ?

A Kha sửng sốt một chút, rồi cô hiểu ngay Vi Tiểu Bảo nhắc tới Cao gia trang là gã có ý nói lòng vòng để thoả mạ Trịnh Khắc Đẳng.

Cô khẽ đáp :

- Chúng ta cứ vừa đi vừa kiếm là được.

Hai người lên lút mở cổng sau lữ quán, dắt ngựa ra rồi song song cưỡi ngựa trở về lối cũ.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Trịnh công tử có điều chi hay ho mà sư thư lại chỉ thích y ?

A Kha hỏi lại :

- Ai bảo ta thích y ? Chỉ vì .. chỉ vì là chỗ quen biết, y gặp tai nạn dĩ nhiên phải đi giải cứu.

Vi Tiểu Bảo hỏi :

- Giả tỷ có kẻ bắt tiểu đệ đi bái đường thành thân, sư thư có giải cứu không ?

A Kha cười hích hích hỏi lại :

- Người đẹp lắm sao ? Ai thêm bắt người đi bái đường thành thân ?

Vi Tiểu Bảo thở dài đáp :

- Sư thư coi tiểu đệ không vừa mắt, nhưng biết đâu cô khác

A Kha cười nói :

- Nếu được như vậy thì tạ ơn trời đất, ta khỏi phải chịu đựng cái âm hồn bất tán cứ lẫn quần bên mình ta.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Được rồi ! Sư thư đã bắt lương như vậy thì có kẻ nào bắt đi bái đường thành thân, tiểu đệ cũng không giải cứu đâu.

A Kha bất giác kinh hãi vì cô sợ chuyện này mà xảy ra thật, tất phải mong vào gã cứu viện.

Cô buồn rầu nói :

- Người nhất định phải cứu ta.

Vì Tiểu Bảo hỏi :

- Tại sao vậy ?

A Kha đáp :

- Vì Người không thể tự thủ bàng quan. Ai bảo người là sư đệ ta ?

Vì Tiểu Bảo nghe A Kha nói mấy câu này rất lọt tai. Trong lòng khoan khoái vô cùng !

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đã tới chỗ hai bên gặp nhau lúc ban ngày. Bỗng thấy mười mấy người ngồi bên đường tay cầm đèn lồng. Chúng đều là gia nhân của Trịnh phủ.

A Kha dừng ngựa lại hỏi :

- Trịnh công tử đâu rồi ?

Bọn gia nhân đứng cả dậy. Một tên giò bộ mặt đưa ma ra đáp :

- Công tử vào nhà từ đường bên kia rồi.

Gã vừa nói vừa trở về góc tây bắc.

A Kha lại hỏi :

- Y đến nhà từ đường để làm gì ?

Tên gia nhân đáp :

-Bọn hương nông mời công tử đi và bắt ép y làm lễ bái đường thành thân. Công tử không chịu liền bị bọn chúng tay nắm chân đá rất hung dữ.

A Kha tức giận hỏi :

-Các người... hừ !... Các người đều là những tay cao thủ mà sao không địch nổi mấy tên hương nông ?

Bọn gia nhân cực kỳ bẽn lễn, cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng đầu lên.

Một tên đáp :

- Bọn hương nông này đều là những tay giỏi võ.

A Kha cầu nhàu lớn tiếng :

- Người còn nói nhăng nữa ư ? Bọn dân quê mùa thì còn biết võ công là gì nữa ?

Cô quay lại bảo Vi Tiểu Bảo :

- Sư đệ ! Chúng ta đi cứu y.

Cô giục bọn gia nhân :

- Các người dẫn đường cho chúng ta !

Một tên lớn tuổi đáp :

Bọn hương nông đã bảo : nếu bọn tiểu nhân mà đến rắc rối là chúng giết chết hết.

A Kha hần học nói :

- Giết thì giết chứ sợ gì ? Quân vương sai các người đi bảo vệ công tử, chẳng ngờ các người toàn là bị thịt, ham sống sợ chết.

Tên gia nhân vội đáp :

- Dạ dạ !...Hay hơn hết là cô nương đừng cưỡi ngựa để khỏi làm kinh động bọn chúng.

A Kha hăng dặng một tiếng rồi cùng Vi Tiểu Bảo từ trên nhảy xuống.

(-----thiếu-----)

Quang cảnh bên trong khiến A Kha bồn chồn trong dạ, nhưng Vi Tiểu Bảo lại khoan khoái đến cực điểm.

Trịnh Khắc Sảng trên đầu cài mấy bông hồng, đứng đối diện với một cô gái mặc áo đỏ. Trong sảnh đường đèn nến sáng trưng. Mấy tên dân quê đang khua chuông gõ trống không ngớt.

Bỗng nghe tiếng Ngô Lập Thân hô :

- Bái nữa đi ! Bái nữa đi !

Trịnh Khắc Đẳng hỏi

- Thiên địa bái hết rồi còn bái gì nữa ?

A Kha nghe câu này cơ hồ ngất xỉu.

Ngô Lập Thân lắc đầu đáp :

- Theo thể lệ ở đây thì tân lang phải lạy tân nương một trăm lạy. Người mới bái ba mươi lạy, vậy còn bảy chục lạy nữa.

Ngao Bưu vung cước đá vào đít Trịnh Khắc Đẳng. Chân gã đứng không vững phải quì xuống.

Ngao Bưu nắm lấy đầu gã quát hỏi :

- Bữa nay người được làm tân lang thì đập đầu mấy chục cái đã ăn thua gì.

Vì Tiểu Bảo biết bọn người trong Mộc Vương phủ muốn kéo dài thời gian để chờ gã tới nơi. Gã lắm bướng :

- Trong đời người ít khi gặp màn kịch thú vị này. Mình hãy vui cho đã rồi hãy cứu người cũng chưa muộn.

Nhưng A Kha trong lòng nóng nảy không nhịn được. Cô đá vào cửa sổ đánh "bình" một tiếng. Cánh cửa mở ra, cô cầm đơn đao nhảy vào quát :

- Các người buông tha y ngay, không thì bản cô nương giết hết.

Ngô Lập Thân vừa cười vừa hỏi :

- Phải chăng cô nương đến đây uống rượu mừng ? Sao cô lại động gươm động đao ?

A Kha tiến lên một bước vung đao chém tới Ngao Bưu. Thế đao rất là hiểm độc.

Ngao Bưu la lên một tiếng "trời ơi", đồng thời nhảy sang bên né tránh. Hắn xách cái ghế dài ở sau lưng đưa lên chống đỡ.

A Kha tuy nội lực chẳng có gì, nhưng chiêu số võ công của cô rất tinh kỳ. Chẳng thế mà khi đến chùa Thiếu Lâm cô chỉ vung tay một cái đã đánh ngã được tri khách tăng.

Ngao Bưu cầm chiếc ghế dài vương vীu khó bề đón đỡ, bị A Kha bức bách phải lùi hoài.

Ngô Lập Thân cười nói :

- Chà ! Cô này ghê gớm quá !

Rồi lão nhảy tới tiếp chiêu

Võ công Ngô Lập Thân so với Ngao Bưu còn cao thâm hơn nhiều. Lão hai tay không mà vẫn xuyên qua được vào khe bóng đao đánh tới.

Trịnh Khắc Đẳng tung mình lên toan vọt lại viện trợ A Kha thì đột nhiên sau lưng đau nhói, rồi bị người đánh hai thoi quyền té xuống.

A Kha trao đổi được bảy, tám chiêu thấy mình không địch nổi, liền hô :

- Sư đệ ! Sư đệ ! Xông vào lẹ đi !

Vì Tiểu Bảo đứng ngoài cửa sổ quát lớn :

- Các người thật là lớn mật ! Lão gia phải liều mạng một phen.

Vietkiem.com